

a kizsákmányolókkal szemben. Aktivistáin keresztül a Párt eleven és élő valóságként jelenik meg. A könyv a beszámolóink elején említett szeptemberi agrárkonferencia célkitűzéseinek gyakorlati megvalósításáról szól, — élénk példáját adva annak, hogyan lehet az aktuális politikai eseményeket hiteles művészetté formálni. Sok — talán túlságosan is sok — szereplőn át megismerjük a falu életét.

Csan-Jujmint, a párttitkárt, Csan-Zent, a parasztszövetségi elnököt, Jan-Ljant, a körzeti brigád tagját. De sorban felvonnak előttünk a reakciós földbirtokosok és kulákok. A falu szegénysége, már érzzi a leszámolás szükségességét, melynek menetével azonban még sok jó elvtárs sincs tisztában. Ekkor siet segítségülre a körzeti háromtagú brigád. Din-Lin kommunista őszinteséggel tárja fel a Párton belül is a hibákat, de rámutat a kibontakozás lehetőségére is. Jan-Ljan így oktatja a parasztokat: „Elérkezett a mi időnk, a parasztok ideje, amikor végre beköltözött hozzánk a bőség, mert lerázzuk magunkról a földesurak igáját. Le fogunk számolni velük, számunkérjük tőlük minden verejtékünket, minden győtrelmünket. És minél keményebb a földesúr, annál mélyebb gödröt ásunk majd neki.“ Ez a leszámolás szükségszerűen elkövetkezik, a parasztok maguk vetnek véget a feudális rendnek — a Párt segítségével — egyszerűsággal. A földosztás öröme még a Néphadsereg időleges visszavonulásának híre sem keseríti meg, mert a könyv lapjaiból felénk árad az a mélységes hit és bizalom, amellyel a nép kíséri Mao-Ce-Tung diadalmas felszabadító harcát.

A könyv nagyszerű jelenetekben mutatja be a Párt következetes és tántoríthatatlan harcát. Rávilágít a falu és az öntudatra ébredő emberek számtalan problémáira, de Jan-Ljan elvtárs szavaiban a Párt és a tömegek helyes kapcsolata is kifejeződik.

Mindkét könyv bizonyítja, hogy a szovjet példán nevelkedett új kínai irodalom még sok értékes könyvvel fogja megajándékozni a haladó világ olvasó tömegeit.

BOZÓ LÁSZLÓ

### LÁSZLÓ IBOLYA VERSEIRŐL

Nem mindennapi várakozással vesszük kezünkbe fiatal költőink íróink műveit, akiktől irodalmi életünk újjászületését, a szocialista-realista művészet megteremtését várjuk. Dolgozó népünk, amelyet hosszú időknél át elzártak minden kulturális lehetőségtől s legfeljebb csak az uralkodó rendszer érdekeit kiszolgáló, a burzsoá ideológiától és életformától megfertőzött irodalmi „művekhez“ férhetett hozzá, szomjasan és szeretettel várja azokat az irodalmi alkotásokat, amelyek az ő életét tükrözik vissza s amelyek segítségével még nagyobb sikerrel forgathatja kezében a szerszámot s mindazokat a fegyvereket, amelyekkel boldogabb jövőjéért harcol.

Költőinktől, íróinktól mindenekelőtt azt várja dolgozó népünk, hogy műveik tükrözzék vissza életét, építő munkáját, mindazokat a változásokat és eredményeket, amelyeket a felszabadulás óta elértünk. De csupán ezzel még nem elégedhetünk meg. Költőinknek, íróinknak a jövőbe kell mutatniuk, minden egyes irodalmi alkotásnak fegyvernek kell lennie, ame-

lyet dolgozó népünk fel tud használni mindennapi harcában. Ez az elsőrendű értékmérője minden egyes irodalmi alkotásnak. László Ibolya versei, ebből a szempontból jelentenek elsősorban számunkra értéket s egyben mutatják azt a szilárd alapot, amely a biztos fejlődés útját jelöli meg.

László Ibolya fiatal költő. Jelenleg a Közgazdasági Leánygimnázium negyedik osztályos tanulója. Népi demokráciánk, mint annyi sok fiatalnak, számára is lehetővé tette, hogy ő is gondtalanul tanulhasson, biztosította számára a diákokotthoni elhelyezéssel is a sikeres tanulást. László Ibolya túllép az iskola falain, érdeklődése üzemek, a falu, a dolgozók felé fordul. Az ő életükről ír, a költészet, a művészet nyelvén szól a dolgozó néphez.

László Ibolya még fiatal. És ez elsősorban nem a mondanivalójában, hanem verseinek formájában tükröződik vissza. A mondanivaló és a forma közötti tökéletes összhang verseiben még sok kívánivalót hagy maga után. Egy-egy jó rím, a szavak zenei összecsengése, a formakeresés sokszor magával ragadja a fiatal költőt és enged a mondanivaló rovására. Ez az oka annak is, hogy gyakran formalista megoldásba merevednek egyes képei, hasonlatai. De mindez már több mint fiatalos szárnypróbálgatás, a formakeresés, a mondanivaló és a forma közötti tökéletes összhang megtalálásának igyekezete is komoly kibontakozó költői tehetségre vall László Ibolyánál. S ha László Ibolya méginkább kifelé fordul, méginkább keresi a kapcsolatot az üzemek, a falvak dolgozóival, még fogékonyabb lesz a valóság, a mindennapi élet iránt, akkor nem lesz problémája számára: egy-egy kép művészi megrajzolása, egy-egy gondolat művészi kifejezése.

Mindenekelőtt ezt kell tehát kiemelnünk, hiszen a ma költője-írója, — aki már felismerte, hogy a művészetnek élő, elevenen látó erőnek, eszköznek kell lennie a dolgozó nép harcainak sikerrevitelében — csakis akkor tudja írói hivatását betölteni, ha élete szorosan összeforr a dolgozó nép életével. Csakis a dolgozók életével szoros kapcsolat, fejlődésünk minden egyes mozzanatának figyelemmel kísérése, sőt a feladatok megoldásában való tevékeny bekapcsolódás ad költőink, íróink számára újabb és újabb témákat, újabb és újabb élményeket. De mindemellett arról sem szabad megfeledkezniünk, hogy a marxista-leninista ismeretek elmélyült tanulmányozása nélkül költőink, íróink nem tükrözhetik vissza hűen fejlődésünket és még kevésbé mutathatnak irányt a fejlődésben. László Ibolya verseiből kitűnik, hogy ezen a téren nála nincs komoly lemaradás, de fejlődésében mindezek szemelőtt tartása elkerülhetetlenül fontos.

Az a jóleső érzéssel és biztos tudattal üdvözöljük László Ibolyát a „Tiszatáj” lapjain, a fiatal szegedi költők körében, hogy eddigi munkássága is mutatja a további fejlődés nagy lehetőségeit és a fokozottabb kifeléfordulást, a marxizmus-leninizmus elméletének s a szovjet költők és írók műveinek tanulmányozása: átszeli majd a formai nehézségeket s ő is maradandó, komoly művészi alkotásokkal fog felsorakozni a hiadló, új típusú magyar költők közé.

FARAGÓ JENŐ